

Konstatoval-li rekursní soud ve svém rozhodnutí jistou procesní skutečnost ze spisů cizozemského soudu, je to úřední dokument tvořící důkaz v dalším řízení v té věci. Podmínka předepsaná v § 80 č. 1. ex. ř. pro exekuci na základě cizozemského titulu, aby záležitost byla mohla v cizím státě „o nějž jde, podle našich norem o příslušnosti, býti »zahájena«, musí se v poměru k Německu mocí prohlášené reciprocity vykládati tak, jako by v této příčině zněl stejně s § 328 č. 1. něm. c. s. ř., a stačí tedy, stal-li se německý soud vůbec podle zdejších předpisů příslušným, byt příslušnost ta nastala až po zahájení věci, jak tomu podle § 104 odst. 3. jur. n.

Prvý soudce povolil exekuci na základě rozsudku zemského soudu v Budyšíně, rekursní soud na rekurs povinné strany návrh exekuční zamítl, nejvyšší soud však na dovolací rekurs vym. strany povolení exekuce obnovil, a to z těchto důvodů:

Jde o příslušnost podle § 80 čís. 1 ex. ř. a odkazuje se na zdejší rozhodnutí ze dne 23. července 1925 č. j. R I 613/25-1.,*) z něhož vychází, že otázka ta jest pro povolení exekuce rozhodnou.

Rekursní soud zamítl exekuční návrh z toho důvodu, že prý ze spisů nevychází, že a jak byl by býval zemský soud v Budyšíně, jenž vynesl rozsudek exekuční titul tvořící, k vydání jeho podle kompetenčních předpisů československých příslušným, a dovolací stížnost tvrdí oproti tomu kompetenční důvod § 104 odst. 3. čsl. jur. normy.

Co se týče této příslušnosti, neudává sice stížnost, že a co se kde ve spisech v té příčině nalézá, a nejsou tu také spisy sporu Cu 32/24 zemského soudu v Budyšíně, aby bylo lze se z nich přesvědčiti, jak bylo se strany dlužníka ohledně příslušnosti proti žalobě jednáno či nejednáno, avšak ve vidimovaném opisu rozhodnutí vrchního zemského soudu ze dne 29. května 1926 č. j. R V 354/25-5, jenž sem byl předložen s dovolací stížností proti rozhodnutí tomu čelící a právě hořejším rozhodnutím zdejším č. j. R I 613/25-I vyřízenou, nalézá se tento passus, kterého kdyby si vrchní soud jako vlastní jeho autor byl povšiml, nebyl by mohl příslušnost budyšínského zemského soudu popřít, ježto ji zde už uznal. Pravíť tam: »Ohledně v pochybnost brané místní příslušnosti cizozemského soudu vychází z rozsudku v prvopise předloženého, že žalovaný, aniž by byl námitku nepřislušnosti vznesl, do ústního sporného jednání se pustil před cizozemským soudem a že týž proto ve smyslu

*) Uveřejněno pod č. 5190 sb. n. s. Pozn. zasilatele.

§ 104 j. n., i kdyby jinak nepřislušným byl, příslušným ve stal.«

Toto udání obsahu spisů budyšínského zemského soudu v rozhodnutí vrchního zemského soudu jest věrohodný úřední dokument o obsahu tom,**) a když tedy jím zjištěno jest, že dlužník se tehdež do sporu pustil, aniž by námitku nepřislušnosti vnesl, jest tím prokázán důvod příslušnosti podle § 104 odst. 2. j. j. t. j. konkludentní prorogace.

Jde jen o to, zdali touto příslušností jest vyhověno § 80 čís. 1 ex. ř. Ten totiž praví, že exekučnímu návrhu může býti jen tehdy vyhověno, jestliže záležitost, o niž jde, podle tuzemských příslušnostních předpisů mohla v cizozemsku — roz. u cizozemského soudu, jenž pak v ní vydal rozhodnutí, tvořící nyní exekuční titul — býti zahájena.

»Zahájena« totiž nemůže býti věc nikdy na základě konkludentní prorogace podle § 104 odst. 3. jur. normy, neboť zahájení věci nastává doručením žaloby (§ 232 c. ř. s.) a musil by tu tedy kompetenční důvod býti již před doručením žaloby, kdežto konkludentní prorogace nutně nastává teprv po doručení žaloby, ježto se děje tím, že žalovaný nevznese pak při prvním roku (§ 240 c. ř. s.), pokud se týče před začátkem jednání (§ 441 c. ř. s.) námitku nepřislušnosti.

Toto znění § 80 čís. 1. ex. ř. zdálo by se tedy překážkou, aby uznána býti mohla konkludentní prorogace za důvod příslušnosti v jeho smyslu, a bylo by tomu tak snad vskutku, kdyby nešlo o ustanovení mezinárodního práva, které nemůže vykládáno býti samo o sobě, nýbrž jen v souvislosti s reciprokními předpisy mezinárodního práva druhého státu, s nímž o styk jde.

Mezi tato reciprokni ustanovni mezinárodního práva Německé říše, o niž jde, patří podle obsahu svého odpovídající tomuto našemu § 80 čís. 1. ex. ř. předpis § 328 čís. 1. něm. civ. soudního řádu, jenž také do vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924 čís. 131 sb., uvádějící ve známost rozsah vzájemnosti zaručené předpisy něm. civ. soudního řádu o exekuci na základě cizozemských titulů exekučních, pojat byl, a jenž zní podstatně jinak, totiž že »Uznání cizozemského rozsudku jest vyloučeno, jestliže soudy státu, jemuž cizozemský soud náleží, podle německých zákonů příslušny nejsou«.

***) Srv. § 292 odst. 1. c. s. ř. (přímo, nebo jen analogicky?). Kdyby druhá strana správnost této z obsahu cizozemských spisů potvrzené skutečnosti v dalším opravném prostředku byla popřela, byl by to podvod podle odst. 2. cit. § 292 a musily by se příslušné cizozemské spisy opatřiti. Pozn. zasilatele.

Tu jde nikoli o příslušnost před zahájením rozepře, nýbrž prostě o příslušnost, třeba nastala teprve po zahájení rozepře, a v tom smyslu musíme následkem reciprocity aspoň v poměru k Německu vyložit i náš § 80 čís. 1. ex. ř., aby vzájemnost byla úplná a nastala rovnoprávnost, jak toho zásada věrnosti a víry a úmysl obojích vlád, jež příslušná prohlášení učinily na základě předchozího oboustranného jednání, vyžaduje. Arg. vyhláška č. 131/24 posl. odst. slova »v tomto rozsahu« tedy právě také o rozsahu § 328 čís. 1. něm. c. s. ř. Jinak by totiž pro nás v Německu předpis § 328 čís. 1. něm. civ. soud. řádu splněn byl, rozsudek o vykonatelnosti by se vydal a exekuce by tedy povolena byla (§ 722 a 723 něm. c. ř. s.), protože § 38 něm. c. ř. s. rozeznává výslovnou a mlčelivou úmluvu o příslušnosti soudu a § 39 o mlčelivé praví, že nastává tím, že žalovaný k věci hlavní projednává aniž by nepřislušnost uplatňoval, kdežto pro příslušníky Německa by u nás předpis našeho § 80 čís. 1. ex. ř. splněn nebyl a exekuce tedy povoliti se nemohla, ačkoli jinak máme v § 104 odst. 3. j. n. podstatně stejné ustanovení, jako něm. c. s. řád v § 39. Rozdíl je jen ten, že něm. c. ř. s. nezná t. zv. prvního roku, nýbrž i v řízení před Landgerichty musí se námitka nepřislušnosti vznésti dříve, než se pustíme do jednání (§ 274), zrovna tak, jako v řízení před Amtsgerichty (§ 504), což ovšem je rozdíl pro naši otázku naprosto nepodstatný.

Doložití dlužno jen, že byla-li založena příslušnost mlčelivou prorogací pro spor listinný podle § 592 a násl. něm. c. s. ř., byla tím samým založena i pro spor vyhražený podle § 599 téhož řádu, neboť podle § 600 téhož řádu je to jen pokračování původního sporu, jako u nás platební příkaz a spor, následující na to na námitky žalovaného, jsou dohromady také jediným řízením. Náš c. s. řád výhradu námitek v mandátním řízení, jež odpovídá německému listinnému sporu, nezná (§ 548 násl. c. s. ř.), kdežto něm. právo zase nezná našeho platebního příkazu, majíc místo něho stručné jednání, stručné právě tím, že se námitky podle § 598 vyhrazují.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 9. srpna 1927
č. j. R I 692/27-1. A. H—k.